

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน รวมทั้งยังเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ในแง่ของการศึกษานั้นภาษาจัดเป็นวิชาทักษะอันเป็นพื้นฐานนำไปสู่การเรียนรู้วิชาอื่นๆ ผู้ที่มีความสามารถหรือมีทักษะทางภาษาดีจะสามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมได้ดี และเนื่องจากในปัจจุบันสังคมไทยได้ก้าวเข้าสู่สังคมสารสนเทศ หรือสังคมยุคโลกาภิวัตน์ การติดต่อสื่อสารกันสามารถทำได้อย่างสะดวกรวดเร็วทั่วโลกจะเน้นภาษาจึงมีบทบาทสำคัญในการสื่อสารมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษซึ่งนับว่าเป็นภาษาที่สำคัญและใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด อาจกล่าวได้ว่าแทบทุกประเทศในโลกเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และทั่วโลกยอมรับว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้สื่อสารกัน นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นภาษาที่ใช้ในการศึกษาในชั้นสูงทั้งในและนอกประเทศ เพราะตำราทางวิชาการส่วนใหญ่ได้จัดพิมพ์ขึ้นเป็นภาษาอังกฤษแทบทั้งสิ้น ดังนั้นในประเทศไทยภาษาอังกฤษจึงได้รับการบรรจุเข้าไปในหลักสูตรทุกระดับการศึกษา ในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ (นันทพร ศิริวัชรกุล, 2534) แต่เมื่อดูผลการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยในปัจจุบันแล้วจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เด็กไทยมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ไม่ดีเท่าที่ควรจะเป็น (ประนอม สุรัสวดี, 2534) ดังนั้นจึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งพัฒนาความสามารถในทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยเพื่อสนองรับกับการเปลี่ยนแปลงของโลกในสังคมสารสนเทศหรือสังคมยุคโลกาภิวัตน์

การที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ดีนั้น นอกจากจะรู้หลักไวยากรณ์อังกฤษอันเป็นเสมือนรากฐานแล้ว การรู้คำศัพท์ยังเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งและยิ่งรู้คำศัพท์มากจำได้แม่นยำและสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้องคล่องแคล่วย่อมช่วยให้ผลการเรียนได้ผลดียิ่งขึ้นดังนั้นการจำคำศัพท์จึงเป็นเรื่องที่สำคัญในการเรียนภาษา (ดวงเดือน แสงชัย, 2530) ดังที่ Fries (1964) กล่าวว่าความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศส่วนหนึ่งนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้องค์ประกอบของ

ภาษาซึ่งประกอบด้วย เสียง โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์ ซึ่งองค์ประกอบทั้ง 3 อย่างนี้จะช่วยให้ ผู้เรียนภาษาสามารถเข้าใจเรื่องที่ผู้อื่นพูดและสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ดังนั้นการเรียนรู้อำนาจจึงนับได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญอย่างหนึ่งในการเรียนภาษา (นันทพร ศิริวัชรกุล, 2534) ดังผลการทดลองเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ของ Maher (1975) พบว่าคะแนนคำศัพท์เป็นตัวชี้ความเข้าใจทางภาษาได้ และเด็กที่เข้าใจคำศัพท์มากๆ สามารถเดาความหมายของคำในประโยคได้ ซึ่งส่งผลทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา (Rubin, 1979)

การจะเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี นักเรียนต้องมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์นั้นได้อย่างแม่นยำ และสามารถนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว ซึ่งความสามารถนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยการฝึกฝนท่องจำ เพราะทักษะในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษต้องอาศัยการฝึกบ่อยๆ ซึ่งการฝึกฝนนี้จะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นาน และคงทนถาวร (อารี พันธมณี, 2534) ดังที่ในทฤษฎีการเรียนรู้ของธอร์นไคด์ ในส่วนของกฎแห่งการฝึกหัด (Law of exercise) ได้กล่าวว่า เมื่อต้องการให้ผู้เรียนมีทักษะในการเรียนรู้จะต้องสร้างให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในบทเรียนนั้นอย่างแท้จริงและหมั่นฝึกฝนหรือทำสิ่งที่เรียนรู้บ่อยๆ (ปิยสุดา ขัตติยะวรา, 2537) การที่จะฝึกทักษะต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จนั้นก็ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ แต่องค์ประกอบที่สำคัญซึ่งไม่ควรละเลยในการฝึกทักษะนั้นมีอยู่ 2 ประการ คือ (ปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2534)

1. การฝึกทักษะ ควรจะกระทำหลังจากที่ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจเรื่องนั้นๆ เสียก่อน ดังนั้นก่อนที่จะให้ผู้เรียนทำการฝึกทักษะ จึงควรสอนหรือทบทวนความรู้ในคำศัพท์ที่สอนให้เข้าใจอย่างถ่องแท้
2. การฝึกทักษะให้ได้ผลดี ต้องฝึกเป็นรายบุคคลและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการฝึก เพื่อให้การฝึกนั้นเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน

จะเห็นว่าการเรียนคำศัพท์ต้องอาศัยการฝึกทบทวนหลังจากที่ผู้เรียนได้เรียนและเข้าใจสิ่งที่เรียนเป็นอย่างดีแล้ว ซึ่งการฝึกของผู้เรียนนี้เป็นผลทำให้เกิดการเรียนรู้ และการที่ผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้นหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งคือ ความจำ (Memory) โดยความจำจัดเป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ซึ่งถือว่าเป็นความสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งเร้าที่เคยเรียนมาหลังจากได้ทอดทิ้งไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง (Adams, 1976) ความจำและการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดและควบคู่กันไป ความจำเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ หรือกล่าวกลับกัน การเรียนรู้ตั้งอยู่บนรากฐานของความจำ ซึ่งนักจิตวิทยาหลายๆ ท่านถึงกับกล่าวว่า การศึกษาเรื่องการเรียนรู้ทั้งหลายก็คือการศึกษาเกี่ยวกับความจำนั่นเอง (Cermak, 1972) ความแตกต่าง

ระหว่างการเรียนรู้และความจำนั้นอาจแบ่งได้โดยใช้เวลานั้นก็คือ ความจำ คือการเรียนรู้ที่คงทนถาวร (วรพจน์ ศรีสง่าไชย, 2534) โดยหากมีการฝึกทบทวนสิ่งที่จำได้คืออยู่แล้วซ้ำอีก จะช่วยให้ความจำถาวรมากยิ่งขึ้น และถ้าได้ทบทวนอยู่เสมอก็จะกลายเป็นความคงทนในการจำ

ฉะนั้นการที่จะให้นักเรียนจดจำคำศัพท์ให้ได้อย่างแม่นยำและมีความคงทนในการจำจะต้องฝึกให้รู้จักทบทวนฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ และสิ่งที่สำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้การฝึกทักษะต่างๆรวมทั้งทักษะการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ได้ผลดี จึงควรจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการฝึกทักษะเพื่อให้เหมาะกับระดับความสามารถของผู้เรียนแต่ละคนด้วย

จากการศึกษาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคลพบว่า ความแตกต่างระหว่างบุคคลมีหลายด้านด้วยกันแต่ที่นักจิตวิทยาสนใจศึกษากันมากก็คือ ความแตกต่างระหว่างเพศ ซึ่งผลจากการศึกษาที่ออกมามักจะขัดแย้งกัน (สุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2537) แต่พอสรุปเกี่ยวกับความสามารถที่เด่นของแต่ละเพศได้ คือ เพศหญิงจะมีความสามารถในเรื่องภาษามากกว่าเพศชาย (สุภัทรา ปิณฑะแพทย์, 2532) ไม่ว่าจะเป็นด้านคำศัพท์ ความเข้าใจภาษา หรือการใช้ภาษา ส่วนเพศชายจะมีความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ ทักษะการคำนวณ รวมทั้งทักษะการใช้คอมพิวเตอร์มากกว่าเพศหญิง (Maccoby and Jacklin, 1974) ซึ่งความแตกต่างที่กล่าวมานี้จะมีผลต่อการฝึกทักษะแต่ละด้านของผู้เรียน

ความแตกต่างของบุคคลอีกด้านหนึ่งที่มีผลต่อการฝึกทักษะทางการเรียนคำศัพท์ ก็คือความแตกต่างด้านความถนัดทางภาษา ซึ่งผู้เรียนที่มีความถนัดทางภาษาแตกต่างกันนั้น มิได้หมายความว่า ผู้ใดมีสติปัญญาดีหรือผู้ใดมีสติปัญญาที่บ่ แต่จะเป็นเครื่องชี้ว่าผู้ใดเรียนภาษาได้เร็ว หรือผู้ใดเรียนภาษาได้ช้าแตกต่างกัน (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2525) และจากผลการวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความถนัดทางภาษา พอที่จะสรุปได้ว่า ผู้ที่มีความถนัดทางภาษาสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่าผู้ที่มีความถนัดทางภาษาต่ำ (ดิเรก วรรณเศียร, 2530 ; ธนอมขวัญ รัตนผล 2531 ; พรพรรณ อุ้นเรือน, 2531)

จะเห็นได้ว่า ความแตกต่างระหว่างเพศ และความแตกต่างด้านความถนัดทางภาษาจะมีผลทำให้ผู้เรียนมีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ ซึ่งมีอิทธิพลต่อการฝึกทักษะทางภาษา โดยเฉพาะทักษะในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วย แต่อย่างไรก็ตามนอกจากจะทำการฝึกให้เหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างบุคคล และสอดคล้องกับความสามารถของบุคคลนั้น ๆ สิ่งที่สำคัญที่จะทำให้มีความสามารถในการจดจำคำศัพท์นั้นได้อย่างแม่นยำ และสามารถนำมาใช้ได้ถูกต้อง

คลังแคล่วนั้นก็คือ การฝึกฝนท่องจำอย่างสม่ำเสมอ แต่การท่องจำและทบทวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป็นกิจกรรมที่น่าเบื่อ ทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายต่อการฝึกทักษะ ดังนั้นสิ่งสำคัญคือ ครูควรจัดกิจกรรมการฝึกทบทวนคำศัพท์ที่แปลกใหม่และน่าสนใจมาใช้ในการฝึกทักษะ เพื่อช่วยกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจอยากเรียนและมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินกับการฝึกทบทวนบทเรียน (ปิยสุดา ชิตยะวรา, 2537)

ดังนั้นการจัดกิจกรรมที่นำมาใช้ในการฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญและสามารถกระทำได้หลายรูปแบบ แต่กิจกรรมส่วนมากมักไม่น่าสนใจและไม่มีแรงจูงใจที่จะทำให้เด็กอยากจะทำกิจกรรมนั้นมากพอ การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการเรียนการสอน จึงเป็นกิจกรรมหนึ่งที่สามารถทำให้การฝึกทักษะมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น และทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการฝึกทักษะ เนื่องจากคอมพิวเตอร์สามารถให้การตอบสนองและโต้ตอบกับผู้เรียนได้อย่างรวดเร็วทำให้ผู้เรียนเกิดความตื่นเต้นสนุกสนานในการเรียน ดังนั้นการใช้คอมพิวเตอร์ในการฝึกทักษะจึงมีส่วนช่วยทำให้ความน่าเบื่อจากกิจกรรมการฝึกหมดไป

นอกจากนี้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนยังนับว่าเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยมและความสนใจในวงการศึกษาไทยอย่างแพร่หลาย ซึ่งในการศึกษาระดับประถมศึกษา ก็ได้มีการนำคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเข้ามาใช้กันเพิ่มมากขึ้น และพบว่านักเรียนระดับประถมศึกษาสามารถเรียนรู้จากคอมพิวเตอร์ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะนักเรียนในวัยนี้มีลักษณะที่เอื้อต่อการใช้คอมพิวเตอร์อยู่มาก คือ เด็กวัยนี้มีนิสัยชอบสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ชอบทดลอง อยากรู้ อยากเห็น ชอบเลือกสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเอง และชอบที่จะเล่นมากกว่าเรียน (สุพร ชัยเดชสุริยะ, 2529) ซึ่งการนำคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมาใช้นั้นจะสามารถตอบสนองความต้องการต่าง ๆ เหล่านี้ของเด็กได้เป็นอย่างดี ดังนั้นคอมพิวเตอร์ช่วยสอนจึงเหมาะที่จะนำมาใช้ในการฝึกทักษะ และการทบทวนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของเด็กในวัยนี้

คอมพิวเตอร์ช่วยสอนสามารถใช้ในการฝึกฝนทักษะทางด้านไวยากรณ์ ด้านการฝึกความเข้าใจในการอ่านและการเรียนรู้ รวมทั้งด้านการฝึกทบทวนคำศัพท์ โดยเฉพาะในการฝึกทบทวนคำศัพท์ สามารถนำมาใช้ในการฝึกได้อย่างมีประสิทธิภาพ (นันทพร ศิริวัชรกุล, 2534) ดังจะเห็นได้จากผลการวิจัยของ Kolich (1986) ซึ่งทำการทดสอบเกี่ยวกับผลจากการฝึกด้านคำศัพท์ โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ด้านคำศัพท์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่ากลุ่มทดลองที่เรียนจากคอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์ในคะแนนคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มควบคุม

ซึ่งได้ผลเช่นเดียวกับผลงานวิจัยของ Ward (1987) ที่ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการฝึกคำศัพท์ โดยคอมพิวเตอร์ช่วยสอนกับการสอนปกติ และทัศนคติที่มีต่อการสอนอ่านของนักเรียนระดับ ประถมศึกษา พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกคำศัพท์โดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนมีผลสัมฤทธิ์สูง กว่าและมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนอ่านมากกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามปกติ

ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น จะเห็นได้ว่าคำศัพท์มีความสำคัญและยังส่งผลต่อความสำเร็จ ในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก การที่จะเรียนรู้คำศัพท์ให้ได้ผลดีนั้นนักเรียนต้องมีความ สามารถในการจำคำศัพท์ได้อย่างแม่นยำและมีความคงทนในการจำคำศัพท์นั้นด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ จะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยการฝึกฝนทบทวนอย่างสม่ำเสมอ โดยในการฝึกนี้องค์ประกอบหนึ่งที่มี อิทธิพลต่อการฝึกก็คือ ความแตกต่างระหว่างบุคคล ซึ่งมีอยู่ด้วยกันหลายด้านแต่ที่น่าสนใจใน การศึกษาก็คือ ความแตกต่างระหว่างเพศและความถนัดทางภาษา แต่โดยทั่วไปการฝึกทักษะใน การสอนปกตินั้น ไม่ค่อยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลทำให้ไม่สามารถตอบสนองต่อระดับ ความสามารถของผู้เรียน จึงทำให้กิจกรรมการฝึกน่าเบื่อไม่น่าสนใจเท่าที่ควร การนำคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนมาใช้ในการฝึกทักษะจึงเป็นสิ่งที่ทำให้กิจกรรมการฝึกทบทวนคำศัพท์มีความน่าสนใจ มากขึ้น เนื่องจากคอมพิวเตอร์สามารถให้การตอบสนองและโต้ตอบกับผู้เรียนได้อย่างรวดเร็ว จึง ทำให้ผู้เรียนเกิดความตื่นเต้นสนุกสนานในการเรียน อีกทั้งยังเป็นการฝึกเป็นรายบุคคลที่สนองตอบ ต่อองค์ประกอบของการฝึกทักษะให้ได้ผลดียิ่งขึ้นอีกด้วย

ด้วยสาเหตุที่กล่าวมาแล้ว จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาวิธีการที่จะทำให้นักเรียนมีความ สามารถในการจดจำคำศัพท์ได้อย่างแม่นยำและมีความคงทนในการจำคำศัพท์เพิ่มขึ้นโดยเปรียบ เทียบความแตกต่างระหว่างบุคคลในส่วนของเพศและความถนัดทางภาษา ว่ามีอิทธิพลต่อความ คงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหรือไม่อย่างไร เพื่อที่จะเป็นการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ ช่วยสอนมาใช้ในการเรียนการสอนให้ตอบสนองต่อความแตกต่างระหว่างบุคคลและช่วยแก้ปัญหา และส่งเสริมคุณภาพการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะเรื่องคำศัพท์ของนักเรียนในระดับประถม ศึกษา เพื่อที่จะพัฒนาความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของเด็กไทยให้สนองรับต่อการ เปลี่ยนแปลงด้านการสื่อสารที่ไร้พรมแดนของโลก ในสังคมสารสนเทศหรือสังคมยุคโลกาภิวัตน์ ในปัจจุบัน

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาผลของการใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะที่มีต่อความคงทนในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเพศและความถนัดทางภาษาที่ต่างกัน

สมมติฐานของงานวิจัย

1. นักเรียนที่มีเพศต่างกันเมื่อเรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะจะมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูงจะมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่ำ
3. นักเรียนที่มีเพศและความถนัดทางภาษาต่างกัน เมื่อเรียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะจะมีความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนเซนต์จอห์น ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539
2. คอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบฝึกทักษะ (Drill and Practice) เฉพาะเรื่องคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
3. ความถนัดทางภาษา ศึกษาเฉพาะนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาสูงและนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาต่ำ ซึ่งวัดโดยใช้แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา (Thai Language Aptitude Test - TLAT) ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. ความถนัดทางภาษาสูง คือ ผลของคะแนนที่วัดจากแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีคะแนนอยู่ระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 76-99
5. ความถนัดทางภาษาต่ำ คือ ผลของคะแนนที่วัดจากแบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษา ของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีคะแนนอยู่ระหว่างเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1-24
6. ความคงทนในการจำ จะวัดภายหลังจากการทดลองไปแล้ว 7 วัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความถนัดทางภาษา หมายถึง ความสามารถทางสมองของมนุษย์ในการเรียนรู้กิจกรรมทางภาษา แต่แต่ละคนมีความถนัดไม่เท่ากัน การวัดความถนัดทางภาษาวัดได้โดยใช้แบบทดสอบวัดความถนัดทางภาษาโดยเฉพาะ

2. บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะ หมายถึง บทเรียนในการฝึกหัดที่ไม่มี การเสนอเนื้อหาความรู้แก่ผู้เรียนก่อน แต่จะมีการให้คำถามหรือปัญหาที่ได้คัดเลือกมาจากการสุ่มหรือออกแบบมาโดยเฉพาะ โดยการนำเสนคำถามหรือปัญหาซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพื่อให้ผู้เรียนตอบ แล้วมีการให้คำตอบที่ถูกต้องเพื่อการตรวจสอบยืนยันหรือแก้ไขและพร้อมทั้งให้คำถามหรือปัญหาต่อไปอีกจนกว่าผู้เรียนจะสามารถตอบคำถามหรือแก้ปัญหานั้นจนถึงระดับเป็นที่น่าพอใจ

3. ความคงทนในการจำ คือ ความสามารถที่จะระลึกถึงสิ่งที่เคยเรียน หรือเคยมีประสบการณ์มาก่อนที่ยังหลงเหลืออยู่เมื่อเวลาผ่านไประยะหนึ่ง ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่นักเรียนทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูและนักออกแบบบทเรียน ในการออกแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนโดยเฉพาะบทเรียนแบบฝึกทักษะ ให้ได้บทเรียนที่เหมาะสมกับผู้เรียนมากที่สุด

2. เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงหรือพัฒนารูปแบบการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะในการสอน

3. เพื่อนำความรู้เรื่องผลของความถนัดที่มีต่อความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

4. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับผลของความถนัดทางภาษากับเพศในบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบอื่น ๆ ต่อไป

5. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนแบบเอกัตบุคคลหรือการจัดโปรแกรมการเรียนรู้กับผู้เรียนที่มีลักษณะต่างกัน

6. เพื่อนำข้อมูลที่ได้จากการศึกษานี้เป็นแนวทางนำไปประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ให้เกิดประโยชน์อย่างจริงจังและกว้างขวางต่อไป